

53 informatieblad Radar
maart 2016

Samen onderweg
om de zorg
voor de cliënt
steeds beter
te maken

Integrale teams de 'hele mens' als uitgangspunt

Samen werken aan kwaliteit van zorg / Mark aan de slag dankzij Beschut Werk / **Mindfulness voor cliënten** / Ouder Marie-Louise vertelt haar verhaal

Inhoudsopgave

- 3** Samen werken aan kwaliteit van zorg
- 6** Pilot Beschut Werk
- 8** Een ouder vertelt...
- 10** Kort nieuws en agenda
- 12** Integrale teams
- 14** Een cliënt vertelt...
- 15** Mindfulness voor cliënten
- 16** Column Frans Wilms
- 18** Wet- en regelgeving

Beste lezers,

De afgelopen jaren heeft Radar een grote ontwikkeling doorgemaakt. Rode draad daarin is onze missie en visie 'het versterken van de eigen kracht van de cliënt en zijn netwerk'. Op allerlei manieren hebben wij die missie inhoud gegeven, onder meer met het wijk- en buurtgericht werken, via samenwerkingsprojecten met partners en het ontschotten van producten en diensten. We zijn nu toe aan de volgende stap; het werken met integrale teams. Hiermee zijn wij nog beter in staat de wensen en behoeften van de cliënt centraal te stellen. In deze Echo leest u hoe de integrale teams vorm krijgen en wat de voordelen zijn voor onze cliënten.

Parallel hieraan zijn wij gestart met een omvangrijk programma om kwaliteit van de integrale teams te verbeteren en te borgen en te voldoen aan wet- en regelgeving. De kwaliteitseisen zijn niet veranderd, wel de manier waarop we er inhoud aan geven. Het nieuwe kwaliteitsborgingssysteem is uit-voerig getest in twee voorzieningen en de resultaten ervan waren veelbelovend. Belangrijk is dat we ook hiermee beter tegemoet kunnen komen aan de behoeften van onze cliënten.

Sommige cliënten en ouders hebben de wens om hun levensverhaal te delen. Een van hen is Els Halmans, waar we onlangs op bezoek waren en die haar bewogen leven met ons deelde. En we waren te gast bij Marie-Louise Wolfs, die vertelt over het leven met een dochter met een verstandelijke beperking.

Verder in dit nummer: de Meldcode Huiselijke Geweld en Kindermishandeling, mindfulness voor cliënten en de succesvolle pilot Beschut Werk in de gemeente Kerkrade.

Wij wensen u veel leesplezier!

De redactie

Kwaliteit

Jean-Pierre Giesen

Samen werken aan betere kwaliteit van zorg

Wat is kwaliteit eigenlijk? Hoe zorgen we dat iedereen er hetzelfde onder verstaat? Hoe regelen we dat kwaliteit geborgd is in ons denken en handelen? Het onlangs geïntroduceerde en in pilots beproefde kwaliteitsconcept biedt het antwoord.

Jean-Pierre Giesen, divisie manager Services: “Radar wil kwaliteit van bestaan realiseren voor mensen met een verstandelijke beperking, midden in de samenleving. Om dat waar te maken hebben wij onze organisatie zodanig gewijzigd (zie artikel integrale teams, pagina 12) dat de cliënt en zijn ondersteuningsbehoefte nu echt centraal staan. Maar daarmee zijn we er nog niet. We gaan samen met de integrale teams werken aan de kwaliteit van de zorg zodat die altijd op peil en geborgd is en waarbij we voldoen aan wet- en regelgeving.”

Meest kritische aandachtsgebieden

Het is om die reden dat de focus de komende twee jaar ligt op kwaliteit en kwaliteitsborging onder het motto ‘Samen werken aan kwaliteit’. Jean-Pierre licht toe: “We hadden natuurlijk al het kwaliteitshandboek, maar hierin staan meer dan 500 procedures, protocollen en beleidsnotities. Het is een illusie te denken dat een medewerker dit allemaal leest en kent. We hebben daarom besloten om de meest kritische aandachtsgebieden voor kwaliteit van zorg te benoemen. Dat zijn er 26, en daarop richten we ons nu. Overigens zijn de kwaliteitseisen niet veranderd, wel de manier waarop we er inhoud aan geven.”

Gefaseerde aanpak

Dat gebeurt gefaseerd. “We beginnen in de eerste helft van 2016 met 7 aandachtsgebieden: zorgproces, medicatiebeheer, zorg en dwang, gedragsproblematiek, psychiatrische problematiek, integraal team, fysieke veiligheid en arbo. Voor elk van deze gebieden benoemt het integraal team een aandachtsfunctionaris. Dat is een medewerker die affiniteit heeft met het onderwerp, zich er extra in verdiept en zijn of haar collega’s helpt bij het stap-voor-stap invoeren en borgen van het aandachtsgebied.”

Kwaliteitskaarten: waar staan we nu?

Voor elk aandachtsgebied is een zogenaamde kwaliteitskaart gemaakt. Hierop staat heel overzichtelijk aan welke eisen het team op dit aandachtsgebied moet voldoen. Samen met het team bepaalt de aandachtsfunctionaris waar het team staat en welke verbeteracties nodig zijn. We noemen dit een zelfevaluatie. Vervolgens voert het team de verbeteracties uit. “Dit is geen eenmalige invul oefening,” benadrukt Jean-Pierre. “4 maal per jaar wordt de thermometer voor elk aandachtsgebied in de organisatie gestoken en de status gerapporteerd. De aandachtsfunctionaris helpt het team, zorgt dat het thema op de agenda blijft en rapporteert. Het totale team wordt aangesproken op het resultaat. De aandachtsfunctionaris staat niet alleen, maar wordt gecoacht door en kan terugvallen op inhoudelijk specialisten die voor elk aandachtsgebied beschikbaar zijn.”

Niet vrijblijvend

Wat levert dit nu op? Jean-Pierre: “Continue aandacht voor kwaliteit, elk aandachtsgebied wordt minimaal 4x per jaar geagendeerd. Als er veel verbeteracties zijn, nog veel vaker. Dat zal naar verwachting vooral in het begin zijn. We realiseren ons dat dit behoorlijk veel extra werk is. We beginnen nu met 7 aandachtsgebieden, in juli komen er daar 7 bij en volgend jaar nog eens 7. Sommige teams zullen een inhaal-slag moeten maken op bepaalde aandachtsgebieden en dat betekent in het begin veel verbeteracties. Dat is niet erg. Niemand wordt nu beoordeeld op de score, we zien dit als een nulmeting. We kijken natuurlijk wel of de teams vooruitgang boeken. Het is dus bepaald geen vrijblijvende actie. Als nu blijkt dat dit alles de komende tijd een te grote druk op de organisatie legt, faciliteren we de teams.”

Pilots

Voor de invoering is het nieuwe kwaliteitsconcept gedegen getoetst in woonvorm (WV) De Landgraaf en WV Hereweg. Arnold Vossen, hoofd WV De Landgraaf: “De Landgraaf heeft vorig jaar de Inspectie op bezoek gehad en daaruit is een aantal aandachtspunten naar voren gekomen. Het plan van aanpak dat we naar aanleiding daarvan hebben geschreven, hebben we ingevoerd met de nieuwe methodiek. Dat heeft heel goed gewerkt. Groot voordeel van het nieuwe systeem is de duidelijkheid. Je weet waaraan je moet werken, de kaders zijn helder, de verwachtingen ook. Dit stimuleert eigenaarschap.” Arnold constateert wel dat het een hele klus is. “Tijdens de pilot hadden we best last van een stevige tijdsdruk, we moesten eind december klaar zijn. Omdat we gelijktijdig het nieuwe ECD 2.0 (Elektronisch Cliëntendossier) wilden implementeren – om direct goed in het systeem te kunnen rapporteren – gaf dat nog extra werkdruk. Gelukkig is dit goed herkend en zijn we daarin prima gefaciliteerd met extra mensen. Dat is enorm belangrijk geweest. Medewerkers voelden zich gehoord en gezien en dat motiveerde. De pilot is op tijd en met positief advies van het Management Team afgerond. De Landgraaf loopt nu mee met de verdere uitrol van het concept.”

Arnold Vossen en Grada van Roekel (voorzitter cliëntenraad WV de Landgraaf)

Nieuwe rol hoofd

Wat betekent dit concept voor de rol van het hoofd? “Er ligt veel meer verantwoordelijkheid bij het team,” zegt Arnold. “Inhoudelijk vallen de teams terug op de specialisten en niet meer op de hoofden. Als hoofd heb ik nu een veel meer faciliterende en coachende rol. Daarnaast monitor ik de voortgang en stuur bij indien nodig. Uiteindelijk ben ik wel eindverantwoordelijk voor de kwaliteit.”

Eén groot fundament

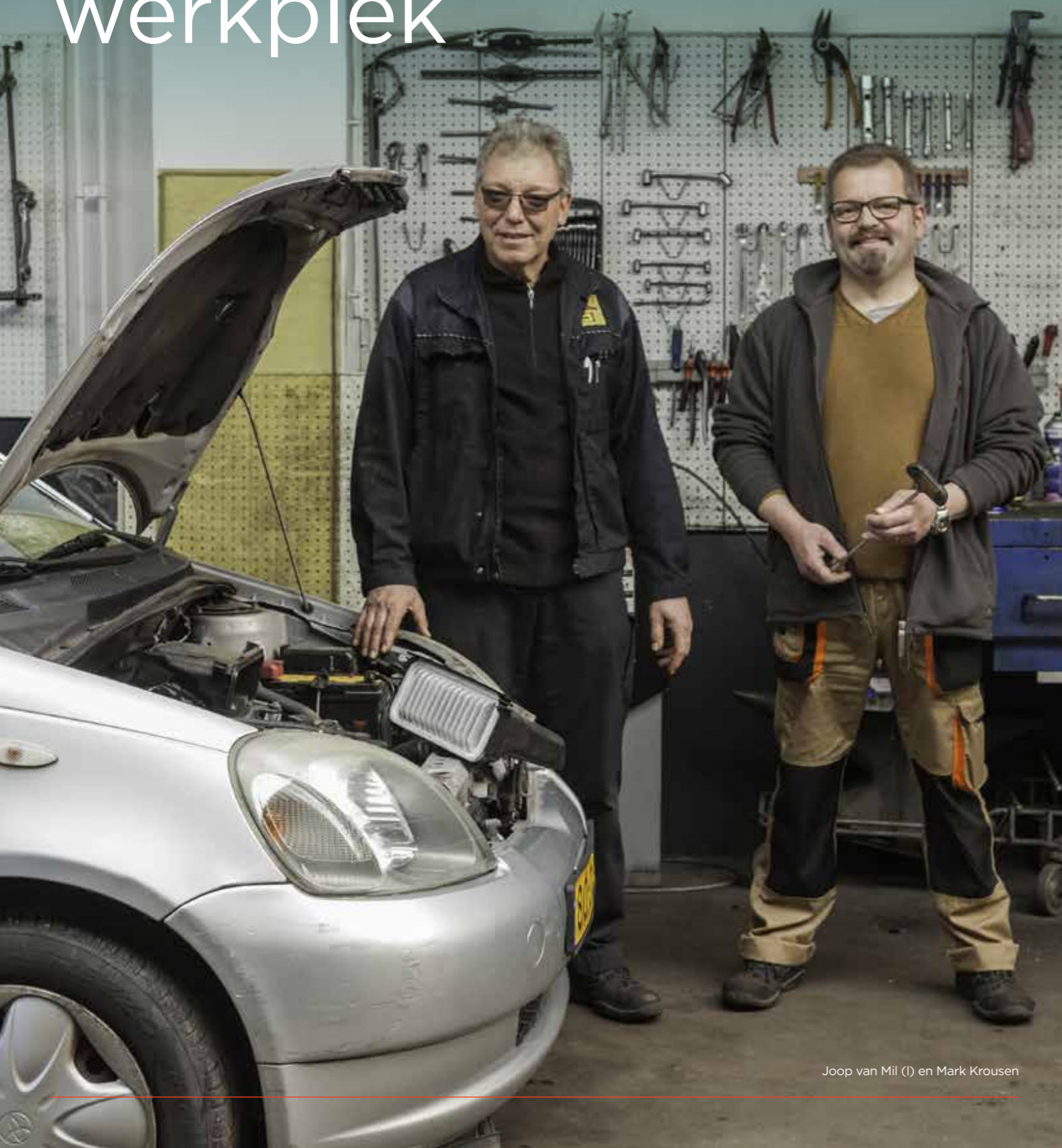
Kwaliteitsverbetering en -borging is niet los te zien van de invoering van de integrale teams,” zegt Arnold. “Deskundigheidsbevordering is daarbij essentieel en het kwaliteitsconcept met de voortdurende verbetercyclus inclusief rapportage past daar naadloos in. Ik zie dit zelf als één groot fundament om de kwaliteit van zorg naar een hoger plan te brengen. De medewerkers moeten hier wel ingroeien, ze hebben nu veel meer verantwoordelijkheid, maar gelukkig is daar voldoende tijd voor ingeruimd. Ik ben met andere woorden heel enthousiast en blij met de eenduidigheid en samenhang.”

Eén team, één taak

Sanne Conjour is aandachtsfunctionaris zorgproces bij WV Hereweg waar ook een pilot heeft gelopen. Sanne: “Onze eerste reactie was: ‘alsof we niets beters te doen hebben!’. Na de uitleg zijn we aan de slag gegaan met de aandachtsgebieden zorgproces, zorg en dwang, gedragsproblematiek, psychiatrische problematiek en medicatiebeheer. Maar al snel zette iedereen zich in en nam zijn verantwoordelijkheid met betrekking tot de aandachtsgebieden. Kwaliteitskaarten zijn doorgelopen en met de nodige kritiekpunten gingen we ervoor. Eén team, één taak leek het motto geworden. Het besef dat het redelijk wat tijd in beslag zou nemen was er, maar hé, het was toch erg interessant om samen te werken en dit als team uit te voeren. Fijn om te zien dat we veel zaken op orde hebben en dat we op de goede weg zijn om punten te verbeteren! Om doelen te stellen en te realiseren, is een verbeterbord opgehangen. Het verbeterbord geeft een algemene weg aan die we moeten doorlopen. Als ik het bord nu bekijk, zijn we zeker op de goede weg om kwaliteit te borgen. Zo is het ECD van de cliënten helemaal conform nieuwe stijl verwerkt, is het zorgproces helder en hebben we de eerste trainingen gedrags- en psychiatrische problematiek ingepland. Daarnaast zijn we met betrekking tot medicatie bezig met afbouwplannen. Dit alles ten goede van de cliënt. De pilot is niet zonder slag of stoot verlopen, maar is uiteindelijk zeker een positieve ervaring voor de medewerker. Door onze verbeterde kennis en ervaringen, heeft de cliënt nu al profijt, want de eigen regie staat nog meer centraal.”

Pilot Beschut Werk helpt mensen aan een werkplek

Joop van Mil (l) en Mark Krousen

Medio 2015 slaan de gemeente Kerkrade en Radar de handen ineen in de pilot Beschut Werk. Doel is om inwoners van Kerkrade met de indicatie Beschut Werk aan een beschutte werkplek te helpen. Mark Krousen is een van hen. Hij vertelt zijn verhaal.

Mark's verhaal begint in 2002. "In dat jaar werd geconstateerd dat mijn rechterarm van schouder tot vingertoppen is versleten. Werken in de autobranche, wat ik tot dan toe deed, was niet meer mogelijk. Daarna heb ik alleen nog maar af en toe tijdelijke banen van een half jaar gehad. Op het moment dat werkgevers met een vaste baan over de brug moesten komen, liep het elke keer spaak." In 2010 zag Mark het niet meer zitten. "De druppel die de emmer deed overlopen, was dat ik blaaskanker kreeg. Op dat moment had ik werk waar ik het echt naar mijn zin had en graag wilde blijven. Ik had de sleutels van het bedrijf en de alarmcodes, ik deed 's ochtends de deur open en 's avonds dicht. Er was vertrouwen en het voelde goed. In verband met de chemokuur was ik genoodzaakt me twee weken ziek te melden. Helaas werd ik twee maanden na de chemo 'om economische redenen' toch weer ontslagen. Dat deed de deur dicht." Mark kreeg bovenop zijn beperking en ziekte psychische klachten en dat leidde uiteindelijk tot een WSW-indicatie (Wet Sociale Voorziening).

Gemengde gevoelens

In 2015 ontvangt Mark een brief van de gemeente Kerkrade. Of hij wil meedoen aan de pilot Beschut Werk (zie kader). "Eerlijk is eerlijk," zegt Mark. "Veel zin had ik er niet in. Als ik werk wil ik liefst ook betaald hebben en verplicht vrijwilligerswerk, daar voel ik niet veel voor. Aan de andere kant begrijp ik wel dat je iets voor je uitkering mag terugdoen. Ik kreeg een gesprek met Yvonne de Vries van Radar en zij stelde voor dat ik mensen met een verstandelijke beperking, die de bestelauto's van bakkerij Vonken wassen, enkele uren per week zou gaan begeleiden. Ik was terughoudend, wist niet of ik dat wel kon, ik had er immers geen ervaring mee. Een paar weken later kwam een ander voorstel. Ik kon aan de slag bij Joop van Mil's Asian Carcenter. Dat klonk mij veel beter in de oren."

Positief in het leven

Joop van Mil: "Het toeval wil dat Mark al jarenlang een trouwe klant is en we elkaar dus al goed kennen. Ik was graag bereid hem een kans te geven. Mark werkt hier nu elke woensdagochtend vier uur en vier avonden per week een uurtje. Hij houdt het wagenpark en terrein schoon en zorgt dat het er hier representatief uit ziet. Het bevalt ons erg goed." Ook Mark is tevreden. "De drempel was niet hoog, ik hoefde me niet te bewijzen.

Ik werk hier nu met behoud van uitkering en het contract is al verlengd. Met collega's heb ik uitstekend contact. Ik moet toegeven dat ik dankzij dit werk veel beter in mijn vel zit, voel me weer gewaardeerd. Overigens speelt Joop hier een grote rol in, hij staat heel positief in het leven en straalt dat uit. Daar word je bijna vanzelf positiever van!"

Tevreden deelnemers

Nancy Meeuws is re-integratie consulent bij de gemeente Kerkrade. Ook zij kijkt positief op de pilot terug. "Radar heeft de hele uitvoering op zich genomen, met alle deelnemers gesprekken gevoerd en wensen en behoeften in kaart gebracht. Alle deelnemers zijn tevreden over de plaatsing en doen zinvol werk waardoor ze weer meedoen in de samenleving en bovendien de wijk versterken. Ze werken bijvoorbeeld bij de Humanitas Ruilwinkel, Gaia Zoo en Meander maar ook bij enkele reguliere bedrijven zoals Mark bij het Asian Carcenter. Ze hebben meer structuur en een beter dagritme en doen bovendien weer werkervaring op. Dit was een experiment dat heel goed heeft uitgepakt en waardoor wij onze dienstverlening voor mensen die beschut werk nodig hebben, op peil kunnen houden. Deze pilot heeft plaatsgevonden in Kerkrade-West maar we hopen deze aanpak ook in andere wijken en op termijn voor andere groepen inwoners toe te passen."

Beschut Werk is voor mensen die alleen in een beschermde omgeving onder aangepaste omstandigheden kunnen werken. Het gaat om mensen met een lichamelijke, verstandelijke of psychische beperking. Zij hebben meer begeleiding en aanpassing van hun werkplek nodig dan een reguliere werkgever kan bieden. Sinds 1 januari 2015 zijn gemeenten verantwoordelijk voor het regelen van beschut werk. Omdat de budgetten flink zijn gekort, zoekt de gemeente Kerkrade naar alternatieve mogelijkheden om mensen beschut werk te laten uitvoeren. Met Radar werd de pilot Beschut Werk uitgevoerd. Dankzij de goede samenwerking met Radar, in het kader van het convenant 'Samen Leven', kan tegen relatief lage uitvoeringskosten de begeleiding van deze klanten worden georganiseerd. Zo is het voor de gemeente ook financieel mogelijk om deze doelgroep klanten passende ondersteuning te bieden.

Een ouder vertelt...

Marie-Louise Wolfs

“Een kind met een beperking zet je leven op de kop”

Een kind met een beperking krijgen. Wat doet dat met je, met je huwelijk, je relatie met vrienden, je omgeving en je loopbaan? Vast staat dat het vaak lastig is er openlijk over te spreken. Niet alles wat je zegt, wordt even goed begrepen. Marie-Louise Wolfs uit Voerendaal, moeder van de 31-jarige Monique, is echter bereid haar ervaringen te delen. Een openhartig gesprek.

Monique wordt geboren op 9 februari 1985 na een normale zwangerschap. Direct na de bevalling gaat het volledig mis. “Ik kreeg het HELLP-syndroom,” vertelt Marie-Louise. “Het zag er slecht uit, ik ben enkele dagen buiten bewustzijn geweest en bleef daarna maandenlang erg verzwakt. Van een roze wolk en zorgeloze kraamtijd was bepaald geen sprake. Monique leek echter volledig gezond. Omdat iedereen daarover zo blij was, was alles even geweldig. Ze hoefde letterlijk maar te piepen, of dingen werden haar aangereikt. Daardoor merkten we eigenlijk vrij laat dat er iets niet in orde was. Bovendien hadden we nauwelijks een referentiekader, zij is ons eerste en enige kind.”

Leren accepteren

“De eerste signalen kregen we eigenlijk pas toen ze naar school ging. In groep 1 kon ze niet goed meekomen. Na onderzoek bleek inderdaad dat zij epileptische overactiviteit in de hersenen heeft. Het advies was haar naar een MLK-school te sturen. We weten niet zeker of Monique’s beperking een gevolg is van het HELLP-syndroom, maar die vraag heeft ons lang beziggehouden. Monique was 11 jaar toen we meededen aan een onderzoek hiernaar. Weer werd alles opgerakeld, zonder een duidelijke uitslag. De arts die dit begeleidde, gaf me toen een waardevol advies: laat het los. Sommige dingen overkomen je, zonder dat daar een verklaring voor is. Werk aan de toekomst van je kind, in plaats van te blijven hangen in het verleden. Dat heeft me enorm geholpen.”

Talentino

Monique’s schooltijd op de MLK-school verliep prima. Na de MLK volgde praktijkonderwijs en daarna een baan bij de sociale werkvoorziening. Hoe ouder Monique werd, hoe moeilijker ik het kreeg. Loslaten is bepaald niet eenvoudig. Zeker niet als je merkt dat je kind niet lekker in haar vel zit. Want dat was het geval. Ze kwam bovendien in aanraking met mensen die niet goed voor haar waren. Na een tijd in de sociale werkvoorziening kwamen wij terecht bij Radar. Na enkele testen kon ze gaan werken bij Doe Gewoon, een restaurant waar mensen met een beperking een waardevolle dagbesteding vonden. In het begin ging het goed, toch liep het spaak. Dat had vooral met Monique zelf te maken. Ze is nogal flink en je ziet eigenlijk niet aan haar dat ze een verstandelijke beperking heeft. Ze is niet zo ‘knuffelbaar’ als bijvoorbeeld de cliënten met Downsyndroom. Monique had daardoor de indruk dat deze cliënten meer aandacht kregen dan zij en dat werd een steeds groter punt voor haar. Ze is weg gegaan bij Doe Gewoon en werkt nu bij Talentino in Margraten. Gelukkig gaat dat nu prima.”

Zelfstandig wonen

Sinds enkele jaren woont Monique niet meer thuis. “Dat was een hele lastige beslissing, die we echter voor haar eigen bestwil hebben genomen. Sommige mensen doen daar luchtig over, ‘alle kinderen gaan uiteindelijk het huis uit’. Maar een kind dat op kamers gaat vliegt uit, terwijl wij eerder een schuldgevoel hadden. Dat vergt ook weer acceptatie. Na wat omzwervingen bij verschillende woonvormen van Radar, woont ze nu bij Talent in een leuk appartementje. Ze heeft veel moeite met het niet meer thuis wonen. Ze belt me continu, maar ze moet natuurlijk leren op eigen benen te staan. Maar dat is wel vreselijk moeilijk! Eerst kwam ze elk weekend naar huis, nu elke twee weken. Dat doen we bewust omdat het voor haar elke keer heel moeilijk is om na het weekend terug te gaan. Dat doet ons ook veel pijn. Als ze hier is, maken er wel een feestje van. Maar je moet je voorstellen, we hebben dan geen moment rust. Ze houdt ons continu bezig.”

Begrip

Marie-Louise heeft de ervaring dat veel mensen niet echt begrijpen wat een kind met een verstandelijke beperking met zich meebrengt. Dat maakt gesprekken over het onderwerp vaak lastig. “We zouden haar te veel verwennen bijvoorbeeld. Het klopt, we hebben haar inderdaad altijd meegenomen, ook op mooie verre reizen of op sociale events waar wij vanwege de baan van mijn man voor werden uitgenodigd. Maar hadden we haar dan thuis moeten laten? Hierdoor heeft ze wel een aantal sociale vaardigheden ontwikkeld. Ik heb soms het gevoel dat wij ons moeten verdedigen. Een kind met een beperking haalt alles overhoop. In de eerste fase van acceptatie speelt het schuldgevoel. Aan wie ligt dit? Hoe kan ons dit overkomen? Dat is heel lastig. Als je niet oppast, kun je jezelf daarin compleet verliezen. We wisten ook: Monique heeft ons allebei nodig. We willen en kunnen niet opgeven en hebben onze weg daarin gevonden. Wat betreft loopbaan, die heb ik opgegeven. Met liefde overigens. Een paar jaar geleden had ik het gevoel dat het wel weer kon, helaas werd plotseling mijn vader ernstig ziek en mijn broer overleed. De prioriteiten lagen bij de familie. De lingezaak die ik had overgenomen, heb ik na enkele jaren weer gesloten.”

Mooie dingen

Marie-Louise wil geen treurzang laten horen. “Want laat ik vooropstellen,” zegt ze, ‘dat Monique ons heel veel mooie dingen brengt. Een kind met een beperking maakt je rijk, laat je zien wat echt belangrijk is in het leven en plaatst je stevig met twee benen op de grond. Monique is een heel lief kind en wij zijn trots op haar. Natuurlijk blijf je altijd bezorgd. Mijn grootste zorg en angst is dat Monique eenzaam is. Zij ziet haar eigen beperking vaak niet. Dat houdt vriendschappen en contacten tegen. Ze zet zich bijvoorbeeld af tegen activiteiten van Club- en Buurthuiswerk, zoals de Meidenmiddag, omdat ze vindt dat ze daar niet thuishoort. Op haar verjaardag nodigt ze meisjes uit, dan hebben we een gezellig uitje maar daarna stukt het contact weer. Dat vind ik zo jammer. Ik gun haar een rijk leven in een maatschappij waar begrip is voor mensen zoals zij. Een warme en sociale samenleving waarin niet wordt gekeken naar de beperking, maar waar ruimte is voor talenten.”

Wilt u als ouder ook uw verhaal delen, stuur dan een mail naar de redactie van de Echo: communicatie@radar.org

Kort nieuws & agenda

Kort Nieuws

Buurthuis Bosscherveld in de prijzen

Buurthuis Bosscherveld viel onlangs met het project volkstuinen in de prijzen bij de provinciale finale van de Gouden Pit, een initiatief van Koninklijke Nederlandsche Heidemaatschappij (KNHM). Het buurthuis, waar cliënten van Radar en Levanto samenwerken met buurtbewoners, werd beloond met de tweede prijs 'Kern met Pit'. Zij ontvingen uit handen van Gouverneur Theo Bovens een geldbedrag van €1000,- voor de volkstuin. Buurthuis Bosscherveld heeft samen met de volkstuinders van Boschpoort een braakliggend stuk grond veranderd tot een buurttuin. Er zijn hekken geplaatst, paden aangelegd voor rolstoelers, een terras betegeld en een waterpomp geslagen. Komende zomer zullen de eerste bloemen bloeien en de eerste groenten worden geoogst.

Athos Eet

Ronde Tafel 62 doneert aan AC de Kanjel

Eind oktober heeft de Ronde Tafel 62 Maastricht onder de titel Ameusemint een comedynight met afterparty georganiseerd. De opbrengst van deze avond is bestemd voor drie goede doelen, waaronder Radar. Op vrijdag 29 januari overhandigden twee bestuursleden van de Ronde Tafel 62 een cheque van € 1.500,- aan activiteitencentrum de Kanjel in Maastricht. Met deze mooie bijdrage wordt een uitstapje georganiseerd voor de EMB-cliënten (Ernstig Meervoudige Beperking) van de Kanjel. Het uitje zal in een weekend gepland worden, zodat de ouders/verzorgers ook kunnen genieten van een 'zorg'-loze dag.

Athos Eet in Maastricht geopend

Athos Eet (onderdeel van Athos Eet-Maakt-Doet en een initiatief van Radar) is eind februari geopend. Athos Eet brengt ontmoeten, ontspannen, leren en werken samen. Het is een maatschappelijke ontmoetingsplek voor de gemeenschap, maar ook voor de zakelijke markt of een fijne studieplek voor studenten. Voor een lekkere kop koffie, een heerlijk broodje of een stuk gebak. Athos Eet is geopend op ma - vr van 9.30-17.30 en op woensdag tot 20.00 uur. In het weekend op aanvraag en voor besloten bijeenkomsten. Athos Eet is verantwoordelijk voor de organisatie en facilitaire ondersteuning van de gehele locatie. Het biedt een leer- en werkplek voor mensen met een afstand tot de arbeidsmarkt, zodat zij kunnen toe werken naar groei, en zich verder ontwikkelen naar een hogere vorm van participatie.

Adres:
Athoslaan 12 A, 6213 CD Maastricht
info@athos-maastricht.nl
www.athos-maastricht.nl
f Athos Eet-Maakt-Doet

Expositie 'Uit Ut Hoofd' galerie Ut Glaashoes

Ronde Tafel 62 doneert aan AC de Kanjel

Buurthuis Bosscherveld wint 'Kern met Pit'

Agenda

Expositie

Galerie Ut Glaashoes expositie 'Uit Ut Hoofd' van Jorien Marks (atelier Ut Glaashoes) en kunstenaar Jeroen Meijs
1 april - 16 september 2016

Adres: Galerie Ut Glaashoes, Wilhelminasingel 67, 6221 BG Maastricht
tel. 088 - 350 50 66
www.radar.org/ut-glaashoes
f Facebook Radar Utglaashoes

Club- en Buurthuiswerk (CBW)

Juphuis Discoavonden

Vrijdagavond van 19.00 - 21.30 uur

Vrijdagavond

29 april

27 mei

24 juni

Entree: € 2,-

Consumptie: € 1,50

Adres: 't Juphuis, Schandelerstraat 81, 6412 XM Heerlen

Disco de Ketel

Zaterdagavond van 19.00 - 21.30 uur

16 april

21 mei

18 juni

Entree: € 2,-

Consumptie: € 1,50

Adres: Ontmoetingspunt de Ketel
Dom. Hex.straat 70, 6231 HG Meerssen

Sportactiviteiten

Via Club- en Buurthuiswerk kan men deelnemen aan allerlei leuke en sportieve sport- en spelactiviteiten 'midden in de samenleving'. Er worden diverse activiteiten aangeboden in samenwerking met andere zorgaanbieders en reguliere verenigingen. Goed voor de gezondheid en natuurlijk voor de gezelligheid. Vragen? Neem contact op met Monique Hollanders van Club- en Buurthuiswerk op 06-11532217 of via mail cbw@radar.org

Plekken vrij bij creatieve clubjes

Club- en Buurthuiswerk organiseert gezellige knutselclubavonden. Met name in de regio Parkstad zijn op diverse clubjes plekken vrij. Wil jij een avond gezellig samen knutselen in een leuk gezelschap? Kom gratis een kijkje nemen bij de Creaclub (donderdagavond) of 't Trefpunt (dinsdagavond).

Dagtochten

Ga mee met een van onze dagtochten. Aarzel niet te lang met aanmelden want voor iedere dagtocht is maar plek voor 47 deelnemers. De geplande dagtochten zijn:
11 mei naar Concerti Fetti,
23 juli excursie naar Brussel,
20 augustus naar Scheveningen en
18 september naar Bobbejaanland. De flyers voor deze dagtochten worden intern naar alle voorzieningen gestuurd.

Radar's got Talent

Zaterdag 18 juni
Polfermolen Valkenburg

Op zaterdagmiddag 18 juni vanaf 13.30 uur vindt op verzoek van velen weer een Radar's got Talent plaats in de Polfermolen in Valkenburg. Wil jij je talent laten zien en Radars Talent worden? Meld je dan tijdig aan via mail cbw@radar.org. De flyers van deze activiteit worden begin april naar alle voorzieningen gestuurd.

Voor meer informatie over de activiteiten voor cliënten van Club- en Buurthuiswerk kun je terecht bij Monique Hollanders.

Mail: cbw@radar.org of telefonisch 088- 350 5081.

Kijk voor actueel nieuws op Radar Live op www.radar.org of f Radar.CBW

Integrale teams: de 'hele mens' als uitgangspunt

Radar gaat werken met integrale teams. Dat is goed nieuws voor de cliënten. “Met deze nieuwe manier van werken, zijn we veel beter in staat om de wens en behoeften van onze cliënten centraal te stellen,” stelt Evi Steinbusch, hoofd HR vast. “De teams werken dicht bij de cliënt en met veel eigen verantwoordelijkheid.” Echo sprak hierover met haar en bestuurder Frans Wilms.

Hoezo is dat dan in het voordeel van de cliënt? Bestuurder Frans Wilms illustreert het met een voorbeeld van een gezin. “Voorheen was het gebruikelijk dat een gezin verschillende indicaties had. Bijvoorbeeld voor behandeling, waarvoor begeleider 1 over de vloer kwam. Voor BZW (Begeleid Zelfstandig Wonen) kwam begeleider 2 en voor ondersteuning van het kind was er begeleider 3 in het Kinderbehandelcentrum. Die situatie is verleden tijd. We denken niet meer vanuit indicaties, maar vanuit de ondersteuningsbehoefte van het gezin. Er is nog maar één persoonlijk ondersteuner, die samen met het gezin het

ondersteuningsplan maakt en evalueert. Het gezin krijgt hierbij zoveel als mogelijk zelf de regie. De begeleider werkt in de buurt of wijk waar het gezin woont, en is daardoor goed bekend met de situatie en voorzieningen ter plaatse. Daardoor kan de ondersteuning veel gemakkelijker en beter georganiseerd worden. Kern van de nieuwe manier van werken is dat de ondersteuningsbehoefte van de cliënt echt centraal staat. We organiseren niet meer vanuit het product (wonen, dagbesteding, behandeling, etc.), de cliënt als 'hele mens' is het uitgangspunt.”

Evi Steinbusch en Frans Wilms

Ontwikkeling Radar

De integrale teams passen in de ontwikkeling die Radar de afgelopen jaren heeft doorgemaakt. Evi: “Rode draad in die ontwikkeling was onze missie en visie ‘het versterken van de eigen kracht van de cliënt en zijn netwerk’. Er is een voortvarende start gemaakt met het buurt- en wijkgericht werken. Samen met partners zijn mooie projecten gerealiseerd met de wens en behoefte van de cliënt als uitgangspunt. We hebben vooruitgang geboekt in het ontschotten van producten, diensten en voorzieningen. Met de integrale teams zetten we nu de volgende stap.”

Integraal team

Een integraal team bestaat uit zo'n 10 - 12 personen en bedient een bepaald gebied, bijvoorbeeld een wijk. Elke cliënt heeft binnen zo'n team één persoonlijk ondersteuner. Twee keer per jaar vindt een gesprek plaats tussen cliënt en begeleider waarin de ondersteuning wordt geëvalueerd en zo nodig bijgestuurd. De begeleider brengt tevens het netwerk van de cliënt in kaart en organiseert de zorg. De teams hebben veel vrijheid, moeten zelf initiatieven nemen en oplossingen bedenken. Waar nodig werken ze samen met andere partners in de wijk, gaan samenwerkingsverbanden aan en maken afspraken met het netwerk over de ondersteuning aan de cliënt. De nieuwe manier van werken wordt jaarlijks geëvalueerd zodat bijsturing kan plaatsvinden of kan worden ingespeeld op veranderingen in de samenleving of wet- en regelgeving.

Geleidelijk proces

“Voor de medewerker betekent dit nogal wat,” beseft Evi. “We vragen andere competenties en vaardigheden. Niet iedereen beschikt daar al in voldoende mate over. Het is om die reden dat we deze nieuwe werkvorm geleidelijk en zorgvuldig invoeren. De integrale teams zijn er al, maar de teamleden krijgen daarbinnen de tijd en ruimte om zich de nieuwe manier van werken eigen te maken. Waar nodig is aanvullende training beschikbaar. We helpen met kwaliteitsbevordering en -borging (zie artikel pagina 3). De hoofden faciliteren en coachen de teams. Bovendien kunnen de teams altijd terugvallen op specialisten met een bepaalde deskundigheid die het team niet zelf in huis heeft. We laten dus niemand in het diepe vallen, maar zorgen gedurende de hele rit voor goede ondersteuning en begeleiding.”

Kansen voor medewerker en cliënt

“De nieuwe manier van werken biedt kansen voor de medewerker en daarmee ook voor de cliënt,” vindt Frans Wilms. “Onze medewerkers brengen we beter in positie om professional te zijn. Dat gaan cliënten en hun vertegenwoordigers merken. We werken methodischer, stemmen verwachtingen tijdig af en zijn daarop aanspreekbaar. De kaders zijn helder, de randvoorwaarden vullen we in, we zijn samen onderweg om de zorg voor de cliënt steeds beter te maken.”

Een cliënt vertelt...

Els Halmans geniet van de kleine dingen in het leven

Els Halmans heeft bepaald geen gemakkelijk leven gehad. Maar dat wil niet zeggen dat ze bij de pakken neerzit. Ze geniet dagelijks van de kleine dingen en de mensen om haar heen. Els wil graag haar verhaal vertellen.

Het leven van Els begint 65 jaar geleden in Roermond. Als een na oudste kind uit een gezin van vijf wordt al jong van haar verwacht dat ze mee aanpakt thuis. Ze kan niet zo goed leren, dus haar ouders vinden dat ze na de basisschool beter thuis kan blijven om op haar jongere broertjes en zusjes te passen. Zo gebeurt het. Els vindt het jammer, want ze vond het erg leuk op school. Als Els 25 jaar oud is, trouwt ze en krijgt ze drie kinderen: Pascal, Marcel en Bianca. Ze werkt in de kantine van de kaarsfabriek en dat doet ze graag. Maar ze heeft geen gelukkig huwelijk. Haar man drinkt en is zelden thuis. Ze vraagt echtscheiding aan en trouwt enkele jaren later opnieuw. Ook dat huwelijk houdt geen stand. Helaas loopt ook Els' derde huwelijk spaak. Haar man is alcoholist en maakt forse schulden. Het echtpaar wordt uit huis gezet en woont jaren in een caravan op een camping in België. Els denkt er niet graag aan terug. Op het laatst was ze bang voor haar man en ze wilde dan ook graag weg.

Twee plastic tassen

Ze komt in contact met MEE. Na een half jaar zelfstandig wonen in Maastricht, is er plek in woonvorm Meerssen. Daar woont ze nu bijna zes jaar. Els: "Toen ik hier kwam wonen, had ik helemaal niets. Al mijn bezittingen zaten in twee plastic tassen. Ik had alles achter gelaten. Mijn man wist helemaal niet dat ik hier naar toe zou verhuizen, ik had hem expres niets verteld." Als blijkt dat ze bang is voor haar man, wordt ze geholpen bij het aanvragen van echtscheiding. Els wil nu nooit meer weg uit de woonvorm. "Ik geniet hier echt van de kleine dingen. Ik hou van puzzelen en van legpuzzels. Maar ik vind het ook al fijn om gewoon met de anderen in de kamer te zitten. Dat vind ik gezellig. Dan zie ik het allemaal aan en geniet ervan om erbij te horen."

Af en toe geluk

Rijk is Els nog steeds niet, maar gelukkig heeft ze inmiddels wel wat meer spulletjes dan zes jaar geleden. "Een bewoner overleed enkele jaren geleden, en zijn familie heeft al zijn meubels aan mij gegeven," zegt ze. "Ik heb wel vaker geluk. Een paar jaar geleden had iemand geen zin om op vakantie te gaan naar Spanje en mocht ik in de plaats mee. Van die onverwachte vakantie heb ik erg genoten. We hebben daar veel gewandeld, naar het dorpje geweest, naar de markt en met een boot de zee op. Dat was heerlijk." Els is ook al eens 'meegesmokkeld' naar een midweek in een vakantiehuisje in Horst met een deel van de bewoners van de woonvorm. "Er was een plaats over, dus Mayke heeft mij gewoon meegenomen. Dat was ook heel fijn."

Familie

Door alle moeilijke omstandigheden in haar leven was Els het contact met haar familie verloren. Gelukkig wist ze zich nog een adres in Roermond te herinneren en dat bleek van haar broer Guus. Samen met Mayke schreef ze een brief, waarop Guus direct reageerde. "Guus is al een paar keer op bezoek geweest en ook zijn mijn zussen een keer meegekomen. Ik had ze jaren niet gezien, dat was heel mooi. Van haar drie kinderen heeft ze alleen met haar dochter Bianca nog contact. "Zij bezoekt mij regelmatig en dat is altijd heel leuk."

Ziek

Helaas is Els nu ziek en ze wordt niet meer beter. Enkele jaren geleden had ze longontsteking en een vlekje op de scan bleek later een tumor te zijn. Inmiddels heeft ze ook een tumor op de lever. "Ik heb medicijnen geslikt die ervoor zorgen dat de tumor minder hard groeit. Maar daar werd ik ziek van. Ik heb toen besloten om geen medicijnen meer te pakken, maar nog te genieten van de tijd die ik nog heb." Het gaat dan om de kleine dingen, zo maakt Els duidelijk. Gezelligheid, contact met bewoners, meedoen in de groep. Samen met begeleidster Mayke en diens man heeft Els onlangs nog een uitstapje naar Banneux gemaakt, dat was al lange tijd een wens. Daar heeft ze met volle teugen van genoten."

Radar Expertise

Kleur de dag positiever in met mindfulness

Mindfulness biedt de mogelijkheid meer balans in het leven te vinden. Of zoals mindfulnesstrainer Ella Lemmens het verwoordt: "Mindfulness neemt problemen niet weg, maar zorgt er voor dat je er beter mee kunt omgaan." Voor cliënten van Radar bestaat sinds kort de mogelijkheid om mindfulnesstrainingen op maat te volgen.

Leidinggevende Anja Hornstra van Radar Expertise: "We zien bij cliënten een toenemende vraag naar mindfulnesstrainingen ontstaan. Reguliere cursussen voldoen vaak niet en dat is de reden dat we speciale trainingen voor mensen met een verstandelijke beperking gaan aanbieden. Deze worden verzorgd door Ella Lemmens. Uitgangspunt is wel dat de training meerwaarde heeft en helpt de cliënt in zijn kracht te zetten."

Trainingen op maat

Radar slaat met de mindfulnesstraining een nieuwe weg in. "Waar nodig bekijkt Ella samen met de gedragskundige op welke wijze mindfulness een bijdrage kan leveren aan het welbevinden van de cliënt," zegt Anja. "Mindfulness kan zo een van de interventies zijn in het ondersteuningsarrangement dat met de cliënt wordt afgesproken. De trainingen kunnen verschillende vormen aannemen: individueel, in kleine groepjes of in gezinsverband. We hopen met de training weerbaarheid te vergroten, sociale vaardigheden te trainen en er vooral voor te zorgen dat cliënten beter in balans en goed in hun vel zitten."

Omggaan met problemen

Ella Lemmens werkte 19 jaar in de gehandicaptenzorg, waaronder bij Welzijnszorg,

een van de voorlopers van Radar. Inmiddels werkt ze als gedragswetenschapper al 10 jaar in het onderwijs en sinds enkele jaren ook als mindfulnesstrainer. Zij heeft zich gespecialiseerd in het ontwikkelen van trainingen voor mensen met een verstandelijke beperking en is voorzitter van de landelijke werkgroep Mindfulness voor VG. "Ik heb veel affiniteit met mensen met een beperking. Zelf ben ik jaren geleden met mindfulness in contact gekomen en dat heeft mij persoonlijk veel gebracht. De ervaring leert dat ook mensen met een verstandelijke beperking er veel baat bij kunnen hebben. Dat is mijn drijfveer. Net als in de reguliere groepen, leren zij spanning en stress te herkennen en ermee om te gaan. Deelnemers geven bijvoorbeeld aan dat ze geleerd hebben om afstand te nemen van het probleem en zichzelf te complimenteren. Zo kun je leren jezelf gerust te stellen. Het probleem is daarmee niet weg, maar je hebt wel een manier gevonden om er beter mee om te gaan. De training wordt helemaal op maat gemaakt, met behulp van foto's, tekeningen of - afhankelijk van de persoon - andere communicatiemiddelen. Ook de duur van de trainingen wordt aangepast aan het concentratievermogen. Belangrijk is zo concreet mogelijk te zijn zodat de cursisten begrijpen wat ik bedoel en er mee uit de voeten kunnen."

Positiever zijn

"Mindfulness kan een onderdeel zijn van je manier van leven," vindt Ella. "Met behulp van mindfulness kun je je dag anders inkleuren, positiever zijn. Om er optimaal gebruik van te maken, is het wel van belang het gedurende de training in te bedden in het dagelijkse leven. Elke dag moet er zo'n 20 minuten aan mindfulness-oefeningen worden besteed. Dat is natuurlijk best lastig. Daarom betrekken we waar mogelijk begeleiders en mantelzorgers bij de training. Zo kunnen deze de thuisoefeningen stimuleren. Het aantal trainingen zal gemiddeld rond de 10 bijeenkomsten zijn. Deze zijn wekelijks."

Interesse?

Cliënten die geïnteresseerd zijn in mindfulness en willen weten of het iets voor hen is, kunnen dit melden bij hun begeleider of gemeente. Samen met de gedragskundige wordt beoordeeld of de training past in het ondersteunings- of behandelplan.

Voor vragen over mindfulness of andere ondersteuningsvragen kunt u mailen naar expertise@radar.org

Column

Eigen regie geldt ook voor medewerkers

Wilt u reageren op de column, stuur dan een e-mail naar: f.wilms@radar.org

Met de verschillende nieuwe wetten in de zorg zijn we nu ruim een jaar onderweg. Sinds 1 januari van vorig jaar hebben we de Wet Langdurige Zorg (WLZ), een nieuwe jeugdwet en een vernieuwde Wet Maatschappelijke Ondersteuning (WMO). Deze wetten hebben ook voor medewerkers consequenties.

Eigenlijk kan dat ook niet anders. De nieuwe wetten leiden een beweging in. Niet de algemene regels, maar de bijzondere situatie van degene die ondersteuning vraagt, is uitgangspunt. Voldeed je voorheen aan regels, dan kreeg je een indicatie. Die indicatie geeft je recht op zorg. Iedereen met een zelfde indicatie heeft vervolgens recht op dezelfde ondersteuning. De medewerkers geven dan de ondersteuning, die bij die indicatie past. Helder en duidelijk.

Nu geldt dat niet meer. De specifieke situatie van degene die ondersteuning nodig heeft, is uitgangspunt. Wat is zijn bijzondere ondersteuningsvraag? Hoe kunnen we de cliënt zoveel mogelijk regie geven bij het maken van zijn ondersteuningsplan? Wat kan hij zelf? Hoe kunnen mensen in zijn omgeving een bijdrage leveren? Voor medewerkers vraagt dit een andere manier van denken en doen. Je zorgt ervoor dat de cliënt die je ondersteunt, zoveel als mogelijk zelf regie neemt en krijgt. Dat is bij al je handelen leidend.

Ik ben er van overtuigd, dat ons dat pas echt gaat lukken, wanneer we die gedachte ook voor ons eigen werk als uitgangspunt nemen. Wanneer je als medewerker cliënten helpt om eigen regie te nemen, dan is het vanzelfsprekend dat je ook de regie neemt over de ontwikkeling van jezelf.

In de praktijk van alledag zien we steeds beter wat dat betekent. We werken nu in integrale teams. We kijken zelf aan de hand van kwaliteitskaarten of de zorg die we verlenen op orde is. We nemen zelf maatregelen, indien dat niet zo is. We hebben zelf de regie over onze functioneringsgesprekken. Voordat we met onze leidinggevende gaan praten, vragen we eerst mensen om ons heen om feedback. Op basis van die feedback maken we een analyse en een plan om onszelf te ontwikkelen. Dat bespreken we dan met onze leidinggevende. Iets vergelijkbaars gebeurt bij ziekte verzuim. Als medewerker ga je direct zelf aan de slag om te kijken wat je nog wél kan en hoe je zo snel mogelijk weer beter kunt zijn.

Net zoals cliënten meer regie krijgen, krijgt iedereen binnen Radar dat. Ik realiseer me goed, dat dat niet vanzelf gaat. Dat gaat met vallen en opstaan. Iedereen loopt daarin zijn eigen pad. Het tempo kan best verschillen. Iedereen is anders en heeft zijn eigen persoonlijke verhaal. Ik wil dan ook dat we vanuit Radar daar ruimte voor geven. Tegelijkertijd is me ook dit duidelijk: er is geen weg terug. Net als bij cliënten zijn we als medewerkers van Radar op de eerste plaats zelf regisseur van onze eigen ontwikkeling.

Frans Wilms,
bestuurder

Meldcode Huiselijk Geweld en Kindermishandeling: Eerst de code, nu de praktijk

“Door de Meldcode goed uit te voeren, kunnen we cliënten en gezinnen beter helpen.”

De Meldcode Huiselijk Geweld en Kindermishandeling is al sinds juli 2013 van kracht voor alle organisaties en instellingen die werken met kinderen. Naleving ervan gebeurde tot nu toe echter onvoldoende consequent. Reden voor Radar om dit thema nu stevig bij de kop te pakken. Binnen elk cluster zijn zogenaamde aandachtsfunctionarissen opgeleid die integrale teams en begeleiders ondersteunen.

Marjo Roumans, gedragskundige en specialist Huiselijk Geweld en Kindermishandeling binnen Radar: “De Meldcode is geïntroduceerd om cliënten die slachtoffer of dader zijn van huiselijk geweld of seksueel misbruik, te ondersteunen in het oplossen van hun probleem. Het doel is om zo snel mogelijk de leefsituatie weer veilig te maken voor zowel slachtoffers als daders. Begeleiders werken daartoe intensief samen met cliënten met een beperking en hun netwerk.”

Signalen

Marjo: “Het komt regelmatig voor dat begeleiders signalen oppikken die verwijzen naar situaties die niet veilig zijn voor de cliënt of zijn omgeving. Bijvoorbeeld: een cliënt die ongewoon stil of juist luidruchtig is; een kind dat zich extreem verantwoordelijk voelt voor zijn ouders, een kind dat opeens weer gaat bedplassen, ouders die afspraken structureel niet nakomen, een cliënt die een andere cliënt voortdurend ernstig treitert waardoor deze angstig wordt. Vrijwel alle clusters van Radar hebben in meer of mindere mate met huiselijk geweld en kindermishandeling te maken. De aandachtsfunctionarissen zijn nu zo opgeleid, dat ze teams als het ware bij de hand kunnen nemen in de uitvoering van de Meldcode.”

5 stappenplan

Shirley Scatigna is aandachtsfunctionaris in cluster Brunssum. Zij legt uit: “De Meldcode bestaat uit vijf stappen (zie kader). Het doorlopen van deze vijf stappen helpt de begeleider te constateren of de signalen inderdaad wijzen op kindermishandeling en/of

huiselijk geweld. Op basis daarvan kan hij of zij besluiten of hulp organiseren binnen Radar mogelijk is of dat een melding naar externe instanties noodzakelijk is.” Hoe gaat dat in de praktijk in zijn werk? Shirley: “Stel een begeleider vangt signalen van kindermishandeling op. Eerste vraag is dan: wat voor signalen zijn dit? Zijn het geruchten of feiten? Heb ik het zelf gezien of via via gehoord? De begeleider moet zich afvragen of het nodig is de Meldcode te starten. Het starten van de Meldcode kan zonder toestemming van de cliënt. Voor het opvragen van informatie bij derden, zoals school, clubjes of werk, is wel toestemming nodig van de cliënt en/of zijn wettelijk vertegenwoordiger. Als blijkt dat er niets aan de hand is, wordt de Meldcode stopgezet. Wel wordt altijd gerapporteerd.”

Weloverwogen besluitvorming

Is de Meldcode eenmaal gestart, dan bestaat stap 1 uit het in kaart brengen van de signalen. Dat gebeurt via speciale lijsten. Onderwerpen die hierin aan bod komen zijn bijvoorbeeld: heeft het kind vaak blauwe plekken of verwondingen? Is het goed verzorgd? Is de woonomgeving veilig? Hoe gedraagt het kind zich? Huilt het veel etc. Bij het invullen van de lijsten wordt onderscheid gemaakt tussen datgene wat de begeleider zelf signaleert en informatie van derden. Soms zal blijken dat de verdenkingen terecht zijn, maar het kan ook gebeuren dat er niets aan de hand is. De begeleider bespreekt de bevindingen met collega's of haalt er zo nodig experts van buiten bij. Daarna volgt altijd een gesprek met de cliënt zelf en/of diens wettelijk vertegenwoordiger. Daarin vertellen we wat we hebben gezien,

of hij dat herkent etc. Na deze derde stap wordt de aard en ernst van het huiselijk geweld of kindermishandeling gewogen. Pas daarna wordt besloten of we zelf hulp kunnen organiseren en een actieplan opstellen, of dat er een officiële melding naar bijvoorbeeld Raad voor de Kinderbescherming, Veilig Thuis of politie moet plaatsvinden. Bij elke stap is vastgelegd wie wat doet. Dat schept een heleboel duidelijkheid. De Meldcode wordt ook gebruikt bij vermoedens van huiselijk geweld tussen volwassenen en ouderen (65+) die in een woonvorm of zelfstandig wonen.”

Coach en sparringpartner

“Mijn rol als aandachtsfunctionaris is de begeleiding te ondersteunen,” legt Shirley uit. “Ik neem dus niet zelf het besluit de Meldcode wel of niet te starten, ga niet zelf op onderzoek uit en ga niet in gesprek met de cliënt. Wel geef ik de begeleiding tips, ga in gesprek om zaken helder te krijgen waardoor begeleiders een weloverwogen besluit kunnen nemen. Ook probeer ik objectiviteit te bewaken. Dat is voor mij gemakkelijker dan iemand die dichter bij de cliënt staat. Je kan ons zien als een coach en sparringpartner.” Shirley is nu enkele weken ‘in functie’ en heeft al een aantal casussen op haar bureau gehad. Hoe kijkt zij tegen haar nieuwe rol aan? “Ik zie het als een mooie maar ook verantwoordelijke opdracht. Door de Meldcode goed uit te voeren, kunnen we de teams en daarmee ook de cliënten en gezinnen beter helpen. Cliënten schrikken vaak als het woord ‘Meldcode’ valt, ze denken dan meteen aan het ergste. Dat hoeft helemaal niet. De Meldcode is er nu juist om zaken inzichtelijk te maken, om geen overhaaste beslissingen te nemen. In veel gevallen blijkt dat we – soms met hele eenvoudige acties – de druk in een gezin of bij een ouder kunnen wegnemen waardoor zaken ineens veel beter lopen. En dat is in ieders belang.”

Stappenplan Meldcode Huiselijk Geweld en Kindermishandeling

Stap 1

Het in kaart brengen van de signalen van huiselijk geweld en kindermishandeling

Stap 2

Collegiale consultatie en zo nodig raadplegen van andere deskundigen; afweging maken of een minderjarige in de Verwijsindex geplaatst moet worden

Stap 3

Een gesprek met de cliënt en/of zijn wettelijk vertegenwoordiger

Stap 4

Het wegen van de aard en ernst van het huiselijk geweld of kindermishandeling. Bij twijfel Veilig Thuis raadplegen

Stap 5

Beslissing nemen: hulp organiseren of een zorgmelding doen

Servicepagina

Vertrouwenspersoon voor cliënten en ouders/(wettelijk) vertegenwoordigers
Mirjam Bouwens T 06-506 442 09

Klachtencommissie

Mevr. drs. Eugenie Duynstee,
ambtelijk secretaris
Randwycksingel 35
6229 EG Maastricht
T 06-461 542 33

Cliëntloket

Het cliëntloket van Radar is geopend van maandag tot en met vrijdag van 9.00 uur tot 17.00 uur.

U kunt uw vragen ook altijd via e-mail stellen: clientloket@radar.org

Het cliëntloket is gevestigd aan Randwycksingel 35 in Maastricht.
T 088-350 50 02

Colofon

Echo is het informatieblad van Radar, dienstverlening aan mensen met een beperking. Dit blad verschijnt 3 maal per jaar en is geschreven voor ouders/vertegenwoordigers en externe relaties van Radar.

Redactie

Deborah Heuts
(stafmedewerker marketing en communicatie)
Wies Janssen
(senior beleidsmedewerker)
Monique Cuypers
(medewerker toegangsteam)
Elvira van Bergen
(programmamanager zorginnovatie)

Ontwikkeling en productie

Mach3-Communicatie, Gronsveld
Ontwerpbureau B2B, Maastricht
Schrijen-Lippertz, Voerendaal

Fotografie

Philip Driessen, Maastricht
Archief communicatie (pag. 10 en 11)
Ilvy Maijen (pag. 10)

Redactieadres

Radar, afdeling marketing & communicatie
Randwycksingel 35
6229 EG Maastricht
T 088-350 50 00
E communicatie@radar.org

© Radar

Alle rechten zijn voorbehouden.
Niets uit deze uitgave mag worden veelvoudigd of openbaar gemaakt zonder schriftelijke toestemming van de uitgever. De redactieraad houdt zich het recht voor ter publicatie aangeboden stukken te weigeren of aan te passen. Alle namen en gegevens van mensen die een bijdrage leveren zijn bekend bij de redactie. ISSN:1571-9324

Radar

Randwycksingel 35 | 6229 EG Maastricht
T 088 - 350 50 00 | receptie@radar.org

Volg Radar ook op Facebook en op Twitter

 StichtingRadar

 [Twitter stichting_radar](https://twitter.com/stichting_radar)

www.radar.org

Zó wil ik leven.